

ABONAMENTELE

Pentru Sibiu:

1 lună 85 cr., 1/4 an 2 fl. 50 cr., 1/2 an 5 fl., 1 an 10 fl.
Pentru ducerea la casă cu 15 cr. pe lună mai mult.

Pentru monarhie:

1 lună 1 fl. 20 cr., 1/4 an 3 fl. 50 cr., 1/2 an 7 fl.
1 an 14 fl.

Pentru România și străinătate:

1/4 an 10 franci, 1/2 an 20 franci, 1 an 40 franci.

Abonamente se fac numai plătindu-se înainte.

INSERTIUNILE

Un șir garmond prima-dată 7 cr., a doua-ora 6 cr.
a treia-ora 5 cr.; și timbru de 30 cr.Redacția și administrația: Strada Popădii Nr. 15.
Telefon Nr. 14.

Se prenumără și la poste și la librării.

Epistole nefrancate se refuză. — Manuscripte nu se înapoiază.
Numeri singuratici à 5 cr. se vând la „Tipografia”, soc pe acțiuni

TRIBUNA

Apare în fiecare zi de lucru

Repriviri și Lămuriri.

Domnul Dr. Vasile Lucaci a publicat în «Revista Orăștiei» două declarațiuni, una cu datul Șişești 5 August, alta tot cu datul Șişești 24 August a. c.

Aceste declarațiuni au fost scrise într'un ton foarte vehement, pline de insulte și expresii necualificabile la adresa «Tribunei» și a acelor, care s'au grupat astăzi în giurul ei și susțin lupta pe baza programului din 1881 și a concluzelor partidului național.

Cuvintele »Canalie, infami, misereabili« eșite din gura și peana d-sale, la adresa tovarășilor sei de luptă și suferințe, sunt, durere, dovezi nerăsturnabile despre starea sufletească, în care se găsește părintele din Șişești, în timpul din urmă.

De un an de zile studiez atitudinea politică a d-sale și cetesc cu sângeră toate scrisorile sale provocatoare, și insultele îndreptate la adresa mea, dar am tăcut și am așteptat, că doară va reveni ad meliora consilia, și în fine se va convinge, că prin ținuta sa de astăzi, ținută nedemnă trecutului seu, tot mai mult se apropie de acea prăpastie, din care cu greu mai e cu puțință o scăpare cinstită.

Doriam din suflet, că penibila afaceră între »Tribuna« și noi cei grupați în giurul ei de o parte, și între părintele Lucaci de altă parte, să nu se discute în public, mai virtos din motivul ca să nu mai amărim inimile Românilor și altfel destul de întristate, prin scisurarea, ce s'a făcut între membrii comitetului.

Din aceste motive îndată după reînnoirea mea din Lugoj am făcut demersuri, ca să se compună un juriu din bărbați imparțiali și devotați cauzei românești, car' până la compunerea juriului și verdictul ce îl va pronunța acesta, afacerea să nu se mai discute în ziare.

Durere însă, că părintele Lucaci n'a primit necondiționat propunerea, și n'a observat nici condițiunea, de a nu se discuta chestiunea în public, — ci înainte de a se compune juriul a început să vorbească din nou, dar' acum nu Românilor, ci publicului unguresc,

prin interviuul ce l'a avut cu un corespondent al ziarului »Alkotmány«.

În acest interviu spune neadevăruri, mistifică și incurcă lucrurile, suspiționând pe 2 membri din comitet și înfățișându-se pe sine, ca pe cea mai corectă și nevinovată ființă din lumea aceasta.

A tăcea mai departe față cu această situație penibilă, ar fi o crimă în contra celor mai mari interese naționale. De aceea cred, că mi-se impune datorința de a da lămuririle de lipsă, pentru-ca publicul românesc se cunoască faptele petrecute și se poată trage din ele consecințele necesari.

I.

Părintele Lucaci în scrisoarea sa din 24 August publicată în «Revista Orăștiei» își exprimă părerea de rău, că *Manifestul* nu s'a publicat *îndată* după eșirea din temniță, căci atunci națiunea ar fi auzit un cuvânt vrednic, și ar fi fost scutită de manifestul-fleac!

„Dar' erau deja două lucruri hotărâte: — scrie mai departe părintele Lucaci, — *înfundarea chestiunii naționale de dragul intereselor private și ciuntirea aripilor popei, ca acelea scopuri să fie asigurate!*”

Eacă cea mai gravă acuză, care o poate cineva ridica în contra tovarășilor sei.

De «ciuntirea aripilor popei» nu vorbesc. Dacă acelea sunt ciuntite, ori nu, se va vedea mai târziu. Dar' că să fi luat cineva hotărârea să le ciuntească, nici nu știu, nici n'am auzit. Una însă e sigur și o știu.

E sigur, că cei-ce au hotărât *înfundarea chestiunii naționale* și aceasta hotărâre au și dus-o la îndeplinire, au comis cea mai mare crimă în contra neamului românesc.

Părintele Lucaci vorbește în mod misterios și nu ne spune cine, când și unde, a hotărât *înfundarea chestiunii naționale*? prin urmare datorința mea este să expun faptele mie cunoscute, începând dela eșirea noastră din temniță, căci aceste ne vor da de sigur lămuririle de lipsă, ca să putem afla, cel puțin nexul causal ce există între ele și între *înfundarea temporară* a chestiunii naționale.

În 16 Septembrie 1895 în urma actului de grație a Maies. Sale, am eșit eu, dl Iuliu Coroianu și Dr. Vasile Lucaci din temnița din Seghedin. Cel dintâiu obiect al consultărilor noastre a fost:

Ce atitudine trebuie să luăm față de actul de grație?

Toți trei am fost de acord să rugăm pe colegii nostri din *Vaf*, să convină cu noi în Budapesta, ca să luăm împreună hotărârile ulterioare.

În Budapesta ne-am întâlnit 7 inși: eu, Lucaci, Coroianu, Domide, Dr. Aurel Suciu, D. Comșa, Dr. Barcianu și Dr. Mihali.

În 19 Septembrie 1895, după o consultare serioasă am hotărât să mulțumim în scris Maiestății Sale pentru grație și ca să fim siguri, că acest act de mulțumire va ajunge în cel mai scurt timp în mâinile Sale, am hotărât totodată, ca cererea de mulțumită să fie predată ministrului de justiție cu rugarea, că acesta numai decât să o substearnă Maiestății Sale, care chiar în acele zile era de plecat către Cluj și Bánffy-Hunyad la manevre.

Cu predarea cererii la ministrul de justiție au fost însărcinați domnii: Dr. Vasile Lucaci și Iuliu Coroianu.

Ministrul-președinte Bánffy era să plece, precum a și plecat, a doua zi la Cluj și Bánffy-Hunyad.

Înainte de plecarea lui, cunoscutul agent al guvernului *Pázmándy*, a lansat ideea, că ar fi bine să rugăm pe ministrul-președinte Bánffy, care verosimil va fi mai curând primit în audiență la Maiestate, decât ar putea sosi cererea noastră prin ministrul de justiție, ca să fie interpretul mulțumirii noastre, pe lângă Maiestatea Sa, încă înainte de ce ar sosi mulțumita noastră în scris.

Asupra acestei chestiuni am discutat din toate punctele de vedere, cu colegii nostri, care nu pleaseră din Pesta către casă și toți au fost de acord, că mergerea la Bánffy ar fi un pas greșit; chiar și părintele Lucaci, după o consultare mai lungă, ce am avut eu cu dânsul, a declarat, că nu e bine să meargă la Bánffy și nu va merge.

În ziua aceea, către seară, părintele Lucaci și-a schimbat părerea.

Mi-am dat toată silința să-l rețin dela un pas pe care eu îl țineam greșit și așa părintele s'a dus la Bánffy în contra voiei mele, ba chiar în contra protestului meu și a luat cu sine și pe dl Coroianu.

Mai mulți tovarăși au fost de față când l-am făcut atent, că mergerea la Bánffy va cauza o bănuială în public și, unii *bona*, alții *mala fide*, vor exploata aceasta procedură în contra noastră și-i vor ascrie intențiuni de împăciure etc. pe care nu le-a avut.

Dar' chiar să le fi avut, la un rezultat oare-care nu putea spera nici unul, nici altul, adevă că Bánffy, nici părintele Lucaci; căci, după părerea mea, poporul român, astăzi ca niciodată, e conștuit de drepturile sale și până la totala revendicare a acelor, nu-l va pute nime determina la o împăcare cu vătămarea acelor drepturi, pentru care de sute de ani poartă o luptă înverșunată.

Prevederile mele nu m'au înșelat, căci în scurt după aceasta vizită s'au născut în public tot felul de bănuiali și aceste bănuiali — lucru curios — au fost îndreptate mai mult în contra mea și nu în contra părintelui Lucaci, deși după cele arătate mai sus, din mergerea la Bánffy nu avem și nu putem avea nici o vină.

Nefiind Veliciu și Rubin Patița de față când am hotărât subșternerea cererii de mulțumită la Împăratul pentru grație, pe ambii i-am provocat să vină ca să subscrie cererea.

Rubin Patița a venit și a scris, dar' Veliciu n'a venit.

Dr. Ioan Rațiu.

Sibiu, 29 Sept. 1896.

La situația noastră internă Începem astăzi publicarea unor articole, ce ni-se trimit din partea dlui Dr. Ioan Rațiu. Acești articoli, intitulati »*Repriviri și Lămuriri*«, conțin date foarte interesante și în mare parte necunoscute asupra întâmplărilor din ultimul an, care așa de funest a fost pentru noi.

Atragem deosebit atențiunea cetitorilor asupra acestor articoli, din fruntea ziarului nostru, cari credem, vor lămurii definitiv și

tuația noastră, în special a unor oameni de ai nostri, al căror rol dubiu a mărit și mai mult înecăcătura provocată de eroii »situațiunii schimbate«.

Legile „liberale”. Să împlinește anul de când legile „liberale” despre căsătoria civilă și matriculele de stat s'au introdus. Guvernul se lăuda la timpul seu, că reforma aceasta va costa puțin, cel mult 800 mii fl. Acum se vede, că această sumă nu ajunge. Poziția din bugetul anului 1897 are deja o pretențiune de 979 354 fl. — și spesele cari le suportă comunele s'at cel puțin de 6—7-ori mai mari.

Astfel întreagă reforma costă vre-o 6 milioane la an...!

De dragul cui s'au făcut atâtea spese? Nici o confesiune n'a dorit-o; nici chiar Jidovii! — decât cei fără confesiune, fără de lege.

„Alkotmány” spune, că Jidovii „ortodoxi” din Marmășia mai bine trăiesc în concubinată decât să se cunune după legea civilă, și spre ilustrare aduce un cas frapant.

Înțelegere între Austro-Ungaria și Rusia. Lui *Münchener Allgemeine Zeitung* i-se anunță din Viena, că în cercurile diplomatice de acolo se vorbește mult despre o *formală convenție* ce s'ar fi încheiat între reșosatul prinț Lobanov și contele Goluchowski, privitor la atitudinea Rusiei și a Austro-Ungariei în chestiunea orientală. În stipulațiunile învoelii a celor doi bărbați de stat nu numai, că s'a ajuns la o *deplină unitate de vederi*, privitor la menținerea *statu-quo* în Turcia, ci că s'a luat în considerare toate eventualitățile, care ar putea determina cele două state se abate dela atitudinea lor actuală și a-și schimba direcțiunea în politica orientală. Ba se pretinde chiar (la Viena), că procedarea celor două puteri în cazul destrămării Turciei a fost schițată în toate amănuntele ei.

Mari trageri pe sfoară, într'adevăr se țin în multe locuri și pe scoteala popoarelor asuprite din această monarhie. Dar' se vede, că așa cere „politica tradițională” a ventrilocului dela Măgurele, poreclit și „condeiu simbrăș”, sau hulitorul Românilor în broșuri nemțești comandate în anumite scopuri.

FOIȚA „TRIBUNEI”.

BUN VENIT LA NOI ÎN TEARĂ

Imn de P. Vulcan

dedicat

Maiestății Sale Francise Iosif I.

Dela un capăt pân' la altul
Teara arcuiri a 'nălțat,
Să primească pe înaltul
Și slăvitul împărat.

Este întâiul care vine
Printre marii împărați,
Ce ne-aduce sfântul bine:
Pace, dragoste la frați.

La noi tot ce-l înconjoară
'I-e prietin sfânt iubit;
Bun venit urăm în Teară
Împăratului dorit.

Visul Terii se 'mplinește,
Vis de veacuri așteptat
În fața Celui ce sosește
Ca prietin și împărat.

Bun venit la noi în Teară
Împărate mult dorit
Nepăsarea de azi peară,
Fi cu noi nedespărțit.

† MILLO.

Aproape o jumătate de secol a luminat această candelă altarul artei noastre dramatice. La început scîlpind, în urmă strălucind și în fine declinând până s'a stîns cu desăvîrșire.

Millo n'a fost numai un artist de frunte, el a reprezentat o epocă întreagă, avînd locul seu în istoria regenerării noastre naționale.

Pentru a pute aplecia cineva opera lui Millo, trebuie să-și amintească ce era teatrul românesc la venirea lui, mai ales în Moldova, căci în Muntenia se făcuseră deja încercări laudabile de organizare sub inițiativa lui Assaki și a lui Cămpineanu.

În Iași abia eșisem din „Irozii” poporului și din „caraghioșii” boierești.

O pleiadă de tineri cari se adaptaseră la cultura Occidentului reîntraseră în țeară cu idei reformatoare în toate privințele.

Dar' pe atunci ideile politice și reformele sociale nu se puteau propaga în libertate, nici prin scris, nici prin grai. *Bonjuristii* — aceasta este porecla care se dăduse tinerilor reformatori, poreclă care a devenit renume — aveau în capul lor pe Mihail Cogălniceanu, pe Costachi Negri, pe V. Alexandri. Pozițiunea lor socială îi pune a oare-cum la adăpostul presiunilor brutale, dar' aceasta nu împedea pe puternicii de atunci de a-i persecuta prin tot felul de mijloace care une-ori au mers până la întemnițarea lor în mănăstiri și până la surghiun.

Era firesc ca satira să fie refugiu al ideilor nouă. Dar' satira cea mai eficace a

fost totdeauna teatrul; istoria omenirii, dela Aristofane până la Molière, ne-o dovedește în desul. Același lucru se petrece și în Moldova, dela 1840 până la 1848 negreșit pe o seară mai mică decât în Grecia și în Franța, dar' cu aceleași procedimente. Lozinea *ridendo castigat mores* și-a arătat și aci temeinicia. Din șandramaua de scînduri din curtea lui Talpan, unde se jucau piese traduse și aprobate de cenzura domnească, teatrul sare de-odată în sala dela Copou și își ia aripi. Înzadar Vodă Mihai Sturza îi retrage subvențiunea de câteva sute de galbini, pe care o dădea, în zadar să fac tot felul de greutăți să întrebunțează tot felul de amenințări și să impun măsuri vexatorii. *Bonjuristii* merg înainte și publicul îi urmează și îi încurajază. Satira mușcă și se înfige în carnea despotismului.

Aci începe rolul politico-teatral al lui Millo.

Făcînd parte dintr'o familie boierească a protipendăndei, el fusese trimis la Paris spre a-și completa studiile; dar' teatrul îl atrăgea cu o putere neînvinsă.

Toată opunerea familiei fu zadarnică; tînărul boem își părăsi aproape cu desăvîrșire studiile și începu o viață care îl împinse tot mai mult spre cariera teatrală; el jucă chiar pe câteva scene mai mici ale Parisului și dovedi un talent extraordinar. Părinții, furioși, îl rechemau mereu, el însă își urma destinul; în fine, i-s'au tăiat mijloacele de trai și el fu silit a reveni în țeară, dar' cu scopul de a se întoarce la Paris.

Dar' odată întors, Millo dădu de un câmp de acțiune care convenea de minune atît temperamentului seu artistic, cît și pozițiunei sale în societate.

Teatrul începuse să joace un rol social și politic; tinerii entusiști cari erau în capul mișcării aveau nevoie de un om cunosător în ale scenei. Se stabili îndată un contact intelectual între dinșii și Millo. V. Alexandri luă direcțiunea teatrului, pe care Millo îl însoțea. Trebuie să fi asistat la una din povestirile fermecătoare pe care le făcea nenuritorul Alexandri în al seu buenretiro din Mircești, la gura sobei, pentru a-ți da seamă de activitatea ce domnește atunci în rîndurile tinerilor bonjuristi. Era un fel de camaraderie politică, literară și artistică; articolele de jurnale, broșurele, poeziile, piesele de teatru se întorceau ca prin farmec. Se înțelege că timp de gîndire nu prea era; se lua o comedie franceză și se localisa; pe ici pe colo se improvisa și câte o comedioară originală.

În această lucrare febrilă Millo juca un rol covârșitor; în colaborare cu V. Alexandri el scotea la lumină comedii, farse șansonete; le monta, forma actori și actrițe, juca roluri croite pentru dînsul, făcea pe regisorul, pe decoratorul, pe suflerul, pe profesorul. Uneori făcea și pe autorul dramatic. Această activitate a dăinuit un șir de ani cari au dat naștere la un repertoriu întreg de piese. Teatrul român era fondat în Moldova. Dar' pare-că Millo avea presimțământul unuii care era să se săvîrșească între țările surori și al rolului centralizator pe care era să se-l joace Bucureștii ca capitală a țerii. În 1852 el veni pentru prima-dată în București, unde din prima sa aparițiune cuceri publicul prin talentul seu superior. Aci el începă o serie de creațiuni care vor rămîne neuitate și aproape neimitabile.

O singură imputare i-se poate face în această a doua parte a carierii lui, aceea de

a fi lăsat la o parte misiunea sa culturală și de a se fi materializat prea mult. Trîind din succesele lui trecute și din cele prezente, pe care le obținea cu ușurință din cauza imensului seu talent și a popularității ce căștigase cu drept cuvînt, Millo devenise sceptic, nu mai forma elevi, se bucura de pensiunea de 600 lei pe care Parlamentul i-o acordase ca recompensă meritată pentru partea însemnată ce luase la regenerarea teatrului românesc.

Cu toate acestea, cu toate bătrînețele cari îi răpiseră mijloacele fizice, cu toate defectele lui, Millo rămăsese o figură artistică din cele mai interesante și originale. Când apărea pe scenă, vedea îndată că o domină, că ai în fața ta un mare artist. Ori-ce gest, ori-ce mișcare, ori-ce intonațiune erau la locul lor; el îmi făcea efectul unei ruine clasice, care prin frumusețea rămășițelor îți dă o idee de ceea-ce a fost edificiul în întregul seu.

Millo s'a stîns la vîrsta de 86 ani, prea tîrziu pentru gloria lui ca artist, dar' numele seu va rămîne pe veci înscris cu litere de aur în rîndurile acelor, cari au lucrat pentru regenerarea noastră națională și culturală.

Este destul ca să nu se poată pomeni de Millo fără a se pomeni de V. Alexandri, nici de V. Alexandri fără a se pomeni de Millo, pentru-ca locul primului artist dramatic al României să facă parte din Panteonul nostru.

„Timpul”

V.

„Un popor de sfirarni“. *Nova Reforma* din Cracovia răspundând unui ziar maghiar, pentru- ce din Galiția așa puțin înși cercetează expoziția millenară din Budapesta arată, că principala cauză e cearta pentru așa numitul ochi de mare.

„N. Reforma“ constată totodată, că svintul economic al Ungariei a făcut din națiunea oare-când cavalerescă pe fucut un *popor de sfirarni* și zice: „Prietenia noastră pentru Ungaria trebuie să se considere odată pentru totdeauna îngropată, pentru-că noi nu putem privi de frați pe aceia, la cari puterea e preferită dreptului“.

„Le Temps“ despre disolvarea camerei maghiare. „Le Temps“ din Paris se ocupă în nrul seu de Joi cu disolvarea camerei deputaților din Budapesta. Arătând motivele disolvării, autorul zice la sfârșit, că a pune o nădejde prea mare în alegerea celei nouă e cutozant. Pentru-că dacă camera viitoare se va alcătui după chipul celei de acum, aceasta va constitui pentru minister aceeași greutate de a exista, și pentru cele două state ale Monarhiei aceași criză constituțională. Prolungirea compromisului prin M. Sa va da un repaus de câteva luni, dar nu o *rezolvare*. Eată niște observări potrivite!

Cultură țigănească, ori Insultă premeditată?

Ellenzék sosit azi-dimineață, are o telegramă mai lungă din Orșova despre inaugurarea „Porților-de-fer“. Eată ce găsim între altele în telegramă:

„Înainte de a fi sosit Regele valah (oláh király), câțiva dintre domnii ce stau în primele rânduri fumau țigări. M. Sa a grăit către ministrul-president Bánffy:

„Fă atenție pe dumnealor, că nu este obiceiul a întim-pina de Regi cu țigară în gură. Într-adevăr, e grozav, că totdeauna eu trebuie să în-văț pe domnii buni creșterea“.

Cetindu-le acestea, în primul moment nu știi ce să cugești: avem a face aici cu simpla cultură țigănească a în-gâmfaților boieri millenari, ori este insulta aceasta premeditată, pentru a-și arăta disprețul față cu *oláh király*? Afară de toate semnele și simptomele eșite la iveală dela prima apariție a știrii despre visita M. Sale la Curtea română, până la momentul descris în *Ellenzék*, mai vor-bește pentru versiunea a doua a alter-nației formate de noi și faptul, că nici Bánffy, ministrul-president, nici un alt reprezentant al „culturii maghiare“, din câți erau acolo n'a văzut, ori n'a vrut să vadă pe „domnii“ fumând la țigări.

Împăratul, de sigur tare indignat de această nepomenită, cutozătoare „cul-tură țigănească“, a zis acele cuvinte încă prea domoale despre „domni“. Dacă nu intervenea Maiestatea Sa, Bánffy & Comp. îi lăsan de sigur pe țiganașii mil-lenari să fumeze până la oprirea trenu-lui, ba poate chiar și pe tot timpul pri-mirii. Sigur se întâmpla așa.

„Cultura“ și „lealtatea“ maghiară în cea mai strălucitoare expresie a ei!

La trecerea vaporului imperial, pe care se aflau M. Sa Monarchul nostru, Regele Carol și Regele Alexandru, 22 ministri, 7 mari ambasadori și 5 episcopi, țărnuțul român a oferit spectacolul unor nemaipomenite ovațiuni de simpatie, pe când țărnuțul sâr-besc abia arăta vre-un aspect sârbătoresc. Dealungul țărnuțului român al Dunării, în distanță de doi kilometri, se află înșirată în cea mai exemplară ordine și în mare ținută numeroasă pedestrie, cavalerie și artilerie română, care în momentul trecerii vaporului imperial, Francisc Iosif a salutară cu nes-fârșite aclamațiuni de „Hurra“ și „Să trăiască“, cu imnul austriac și cu bucuriile de tun, pe cei trei domnitori. Flotila română, imensul public din vapoarele, de persoane și o multime enormă de țărani din România, cari spărseseră sub steaguri naționale pe dealuri, deasemenea făcură cele mai călduroase ovațiuni domnitorilor.

Și acest strălucit spectacol a fost cu atât mai important, pentru-că n'a fost anunțat de mai înainte.

Vaporul imperial, însoțit de flotilă, în-aintă până la noul canal, unde între salvele de tunuri ale bateriei române de pe mal, rușee frînghia împodobită cu flori, pusă de-a cur-mezișul — Canalului.

După acestea episcopul romano-catolic Desseuffy, episcopul Nicolae Popea, episcopul sârbesc Zmajevic și vicarul substitut Petru Popp binecuvântă canalul.

M. S. Monarchul nostru rosti apoi ur-barea cuvântare:

În acest sârbătoresc moment, în care ne-am adunat să sârbătorim o operă de mare interes comun, mă simt fericit, că pot saluta pe domnitorii acelor două state amice, ale căror țărnuți spălate de apa Dunării reprezintă prin apropierea lor comunitatea intereselor noastre.

Operele, încredințate Austro-Ungariei prin puterile europene adunate la Berlin, s'au îndeplinit, ultimele pedeci, cari propiau li-bera plutare pe marele riu au fost delăturate. Mândru de misiunea, care ni-s'a încredințat declar canalul de deschis și în convin-gerea, că el va da puternic și binecuvân-tat avânt dezvoltării atât pacifice cât și ro-dnice a relațiunilor internaționale, ridic pă-harul întru fericirea și bunăstarea popoare-lor noastre“.

După aceasta cei trei domnitori au cioc-nit cu paharele de aur, anume destinate de guvern spre acest scop.

Cele șese regimente române postate la țerm și vasele de războiu române salutară cu salve sârbăre, ear' mulțimea de public de pe țărnuțul român și sârb isbucni în entu-siaste aclamații.

După terminarea ceremoniei, domnitorii s'au refutoaseră la Orșova, de unde plecară la Mehadia.

Aci s'a dat un prânz, la care Maiestatea Sa a salutat printr'un toast pe ambii sei oaspeți, cari asemenea au răspuns în cuvinte alese de prietenie. (În l. franceză.)

La 8 ore seara cei doi oaspeți regali au plecat. M. Sa i-a însoțit la gară. În prima trăsură a ocupat loc M. Sa cu Regele Carol; în a doua regele Sârbiei însoțit de Archiducele Iosif. M. Sa i-a luat adio mai întâiu dela Regele Carol, al cărui tren a plecat mai iute, apoi dela Regele Alexandru.

Din ocaziunea aceasta Regele Carol a distins pe Bánffy cu *steaua României* și cu crucea ordului Vulturul; pe m. Fejérváry și Dániel cu *steaua României*. Min. Gautsch a primit crucea ordinului Coroana României. Asemenea și regele Sârbiei a împărțit orduri.

REVISTA PRESEI.

Presa română.

Gazeta Transilvaniei (nr. 204) publică la primul loc un raport despre „Sârbărea dela Porțile-de-fer“.

Dreptatea (nr. 204) are drept prim-articol o corespondență din Viena intitulată: „Răsunet la „coabele“ din Viena“. Corespon-dența răspunde la doi articoli publicați în nu-merii 192 și 196 ai „Dreptății“ și susține, că descoperirile, pe cari autorul acelor arti-coli le numește „coabe rele și increzibile“, „semnele și giarștirile ni-le prezintă ca o posibilitate, chiar de o mare verosimilitate“.

Autorul corespondenței spune între altele, că vorbind în Pesta cu câțiva distinși membri italieni ai conferinței interparlamentare, aceștia i-au spus, „că într-adevăr dintre putericiile zilei, susținătorii triplei alianțe, nime nu vrea nici să știe, nici să audă de cauza Românilor din Austro-Ungaria“.

„Din isvoare sigure între Viena și Buda-pesta am câștigat — continuă autorul, — „convingerea, că dl Sturdza, omul care până-ce se făcă ministru a luptat atât de mult și de energic pentru cauza Românilor din Austro-Ungaria, în anul curent, înaintea Paștilor, convenind ocașional cu unul dintre bărbaiții mai sinceri și moderați ai Dumnea-

voastră, în confiență a divulgat, că dlusul, domnul Sturdza a intrat cu oare-cari co-rifei ai maghiarilor în purpurleuri asupra gravaminelor Românilor, ear' rezultatul pur-puravleului a fost o rostire, în urma-urmelor, din partea corifeului maghiar de în-telesul: că dacă guvernul României ar abșice solemn și categoric la ori-ce pretenții față de Transilvania, atunci Maghiarii la moment ar face pe Români din Ardeal, Bănat și Un-garia părtași la toate drepturile naționale“.

„La asta bărbatul d-voastre îndată ar fi răspuns: „D-le Sturdza, v'rog să faceți la moment această declarațiune în numele Româ-niei, fiindcă ea este o condițiune de viață atât pentru noi, cât și pentru Ungaria!“

„De aci ținuta destul de calmă și re-servată a tuturor Românilor așa ziși oportu-niști, sau moderați. De aci schimbarea la față a domnului Sturdza, după-ce a ajuns la pu-tere prin Goluchowski și Ischl, făcută la Iași și în camera“.

„Nu mult după asta pomenitul cori-feu Român de peste Carpați într'o adunare prietenească în București l'a reflectat pe dl Sturdza, că politica sa de-acum moderată, în sens sincer și onest este chiar politica lui Mocsonyi, Babeș etc.“

BUCUREȘTI în haine de sârbătoare.

— Raport special al „Tribunei“. —

București, 27 Septembrie n.

Măne, Luni, la orele trei și jumătate d. s. sosește în capitala României, Maiestatea Sa Împăratul și Regele Francisc Iosif I., ilustrul oaspe, a cărui vizită întreaga lume politică o consideră de un mare eveniment și de un act politic de cea mai mare însemnătate. Pri-mirea ce i-se va face va fi sinceră și căldu-roasă. Pregătirile făcute până acum o pre-vestesc aceasta. Întreaga capitală e în fe-ber. Totul se mișcă, toate mâinile lucrează la înfrumșetarea capitalei și la inaugurarea unei armonii plăcute, care să nu fie contur-bată de nici o notă discordantă. Fața capi-talei va primi în zilele acestea de fericire și bucurie un aspect feeric și sârbătoresc. Gu-vernul țării, primăria capitalei, direcția căilor ferate române, societățile și particularii, lucră de astă-dată mână în mână, și-și dau toate așteptările ca să scoată la cale ceva bun, ceva frumos, ceva impunător. Se reparează, și direge, să înfrumșetează și împodobește pe toate liniile. Nu se cruță nici un sacrificiu, ca aceea-ce li lipsește încă capitalei să fie în-locuit cu frumșei artificiale, spre a pute arăta marelui oaspe o priveliște din cele mai dră-gălate. Unica notă de disarmonie s'a ivit atunci, când guvernul a ordonat ca să se sârboreze și *steaguri un-gurești*. Acest paș al guvernului a făcut mult sânge rău printre cetățenii capitalei, dar după explicările date din partea guvernului, că: Împăratul Austriei e totodată și Rege al Un-gariei, și că prin urmare statul român este nevoit a respecta și acestea colori, sau mai calmat spiritele agitate, rămânând ca să-și tragă socoteala cu guvernul, după-ce vor trece zilele de înaltă vizită. Se remarcă din toate părțile și se admiră ținuta corectă și plină de demnitate a conservatorilor, partidul aflat de prezent în opoziție. Ege-nerală opiniunea pe aici, că dacă liberalii se aflau astăzi în opoziție, guvernul conser-vator ar fi întimpinat mul și mii de miserii, din partea opoziției, din incidentul acestei tuate visite.

Toate gazetele din capitală aduc fru-moase și călduroase articole din incidentul acestui însemnat eveniment. Singură foaia republicană „Adevărul“ adresează publicului bucureștean un apel, de cuprinsul, să nu iee parte la primirea Monarchului vecin, din mo-tivul, că Austria nu a voit nici-când binele României, și n'o să-l voească nici pe viitor. Austria n'a răpit Bucovina, fără nici un mo-tiv, numai așa din caprit — zice „Adevărul“, — Austria a dat mână de ajutor Rusiei ca să ne iee Basarabia, și tot Austria ne va de-cora în viitor. O altă foaie, *Liga orto-doxă*, asemenea e contra primirii prea căl-duroase, din motivul, că: „România nu poate primi cu adevărată dragoste pe acel puternic Domnitor, care suferă ca frații noștri să fie în continuu persecutați și întemnițați“. *Mesagerul Național* apoi, aprelând însemnătatea acestei visite, roagă pe Maiestatea Sa, într'un frumos articol intitulat: „Împărate! Fă dreptate!“, ca să nu uite pe Români din regalul ungar și să le facă dreptate!

În momentul în care scriu acest raport, lucrările de înfrumșetare nu s'au încă ter-minate, dar se vor termina negreșit până mâne dimineață, pentru-că mii de mâni vor lucra toată noaptea la lumina electrică ca se le termineze. Și tot astfel cum se lucra în capitală, se lucra și pe la toate stațiunile

căilor ferate române, începând dela Vercio-rova până la Predeal, cari asemenea vor fi admirabil de frumos decorate. În deosebi la *Sinaia*, reședința de vară a curții regale, se pregătesc pe seama ilustrului oaspe suprin-deri de cea mai plăcută frumșeță.

Astăzi ieri, zi de sârbătoare (sfânta Cruce), cât și astăzi, zi de duminică, întreaga popo-rațiune a fost pe picioare ziua întreagă și percurgea străzile prin care va trece Maie-statea Sa Împăratul și Regele, privind și ad-mirând decorațiunile frumoase.

Și fiind-că nimic în lumea aceasta nu e lipsit de comicărie, i-s'a dat publicului bucu-reștean și de astă-dată ocaziune să ridă de ceva. De-a lungul străzilor prin cari trece ilustrul oaspe s'au așezat șiruri de stlpi înalți, decorați cu steaguri și cu emblemele diferitelor județe din țeară. România are un județ numit „Neamțu“. Stlplul cu emblema acestui județ, și pe el cu inscripția „Neamțu“, a fost așezat, din întâmplare chiar vis-à-vis de palatul regal. Publicului bucureștean i'a fost de ajuns să vadă stlplul cu „Neamțu“ vis-à-vis de Palat, și se știe că în Palat locu-ește asemenea „Neamțu“, care așteaptă pe „Neamțu“ din Viena, ca se facă glumele cele mai pocite la adresa „Neamțului“.

Primăria capitalei prinzând însă din vreme de veste, că „Neamțu“ e obiect de haz discuție, l'a scos imediat din fața palatului și l'a permutat la distanță potrivită înlocuindu-l cu stlplul unui județ mai puțin accesibil pentru glume.

Voiu descrie acum pe scurt împodobirea capitalei, făcută spre lauda primăriei, cu bun gust și cu bună pricepere.

Gara de Nord, unde se va opri trenul care aduce în capitală pe Maiestatea Sa Îm-păratul și Regele Francisc Iosif I., și unde în numele capitalei va fi primit după obiceiul țării, cu pâne și cu sare, din partea prima-rului capitalei, a fost renovată cu totul de nou. Peronul gării a fost de nou văpsit cu coaloare albă, ear' stlpii de pe peron s'au îmbrăcați în verdeață, și decorați cu nume-roase steaguri și stegulețe, române, austriace și ungurești. Tot pe stlpii s'au pironite și steme bronzate, cu monograma imperială: F. J. I. Decorația peronului e făcută cu mult gust și face impresiunea cea mai bună asupra privitorului.

De pe peron se face intrarea în salo-nul de recepțiune. O balustradă architec-tonică, acoperită de un baldachin mare, for-mează intrarea. Două statue alegorice, sânt așezate la intrare în dreapta și în stânga, reprezentând telegraful și drumul de fer. Salo-nul de primire e de o frumșeță rară. E precedat de un vestibul, în care armoniază de minune colorile: alb, albastru și trandaf-iriu. În cele patru colțuri ale vestibulului s'au așezat patru vase mari cu flori naturale. În dreapta și în stânga se află câte o arcadă aurită, una deschisă pentru a comunica cu salonul doamnelor, și alta acoperită cu o mare oglinză venețiană. Pentru intrarea în salon, e o altă deschidere mare, de 8 metri, deco-rată cu o draperie grea de pluș, cu ciucuri de aur. În salon sânt două capole mari, cu busturile Împăratului și a Împărătesei. De ambele părți a fiecărei capole se află câte o arcadă. Trei stlpi astupate cu ogliuzi și nu-mai una e deschisă, pentru a pute comunica cu salonul M. S. Reginei. În patru colțuri ale salonului sânt patru cascade, cu statue alegorice de-asupra lor, reprezentând: Du-nărea, Dămbovița, apoi Constanța și Brăila. Multe monograme și coroane im-periale; ear' de ambele părți câte un vultur mare austriac. Toate decorațiunile sânt fă-cute în aur, afară de vulturi, cari sânt negri. Tavanul are forma unui turn; e decorat cu mătășă și catifea albastră și se sfârșește în capolă, cu mulțime de sticle de diferite co-lori. O mare coroană imperială, aurită, îi formează decorațiunea cea mai frumoasă. În mijlocul salonului spânzură un lustru electric, foarte frumos. Ferestrele salonului sânt aco-perite cu draperii albastre, decorate cu mo-nograma și vulturul împărătesc. O altă ba-lustradă acoperită de baldachin, formează apoi eșirea, în fața gării. Lângă salonul de pri-mire se află salonul Reginei, și salonul doam-nelor, tot atât de frumos și cu bun gust de-corate. Toate acestea saloane sânt improvi-sate și ridicate pe locul hălei celei mari, care forma mai înainte intrarea în gara de Nord.

În fața gării sânt așezați stlpi înalți, decorați și legați unul de altul cu verdeață, ear' în vîrf cu steaguri austriace și române. Pe fiecare stlpl e pironită monograma im-perială, încungiurată de mici stegulețe, române, austriace și ungurești.

Cele două terase ale gării sânt aseme-nă îmbrăcate în verdeață și decorate fru-mos cu steaguri diferite. În fruntea fațadei se văd cifrele mari C. F. R. (Căile ferate ro-mâne) așezate pe roată înaripată; emblema drumului de fer. Întreaga emblema e compusă din numeroase candelă, cari seara vor fi aprinse și vor da un aspect feeric. În-

treaga fașadă e apoi întocmai ca peronul, de nou văpsită și decorată cu numeroase stea-guri și stegulețe. În fața gării la îndepăr-tare de 50 metri dela eșire, s'au ridicat două catarguri monumentale, înalte de 30 metri, în vîrf câte un vultur, unul austriac cu două ca-pete și altul român cu crucea în cioc. Co-roane imperiale și regale române, monograme și drapele diferite, formează decorațiunea ceaaltă a acestor catarguri admirabile.

La capătul aleii dela gară, unde se face intrarea în calea Griviței, s'a ridi-cat un arc triumfal în stil Roman, ca dovadă despre originea poporului român. Ar-cul are trei intrări, la mijloc una pentru trăsuri și două pe de lături, pentru pedestri. Pe partea de cătră gară, precum și pe fața ceaaltă, sus pe arc se vede inscripția urmă-toare: „Să trăiască Maiestatea Sa Imperială și Regală Apostolică Francisc Iosif I. Împă-rat al Austriei și Rege al Ungariei“.

De aci merge drumul pe calea Grivi-ței tot printre stlpi decorați cu steaguri, stegulețe și verdeață, până la respântia unde calea Griviței se încrucișează cu strada Buzzești. Aci ear' s'a ridicat un arc de triumf, foarte frumos decorat, și ornamentat pe fond mosaic, — și cu două steme mari frumoase, așezate pe fiecare fașadă; una ro-mână, alta austriacă. Pe fațada acestui arc se poate ceti mai de multe-ori cuvântul latin: „Salve!“.

De aci earăși stlpi numeroși, împodobiți cu verdeață și cu steaguri mari și mici, până la intrarea în calea Victoriei, unde e ridi-cată o marcă austriacă, decorată cu dra-pele, coroane și ghirlande, ear' de aci alte șiruri de stlpi, de metal, la mijloc cu meda-lioane cu mărcile județelor diferite din țeară, și cu drapelele. În vîrfurile fiecărui stlpl e un steag mare, român sau austriac, ear' la mijloc, în giurul mărcii județului respectiv, două stegulețe române, unul austriac și unul un-guresc.

Tot pe calea Victoriei, dincoaci de Palat, sânt ridicate alte două arcuri de triumf, militare. Ambele au pe fașade soldați bronzăți, ca simbol al forței de apărare: vulturi aurii, steme, drapeluri diferite, și desennuri de arme încrucișate formează de-corația acestor arcuri. Vis-à-vis de palat se da în strada vămii, unde se află palatul con-sulatului austriac. Fiind-că aci va fi încor-telat ministrul de externe Goluchowsky, strada aceasta fuă e decorată cu stlpi împodobiți, cu steaguri și stegulețe, și cu un arc de tri-umf la intrare.

Tot printre stlpi frumos decorați mer-gem apoi până la grădina Serindar, unde Calea Victoriei se taie cu Bulevardul. Aci s'a clădit o fântână cu trei basenuri, unul deasupra celuilalt, și cu un părete în formă de semicerc, pe care e așezată o statuă mare, reprezentând „Pacea Popoarelor“. Statua ține într'o mână făclia progresului, ear' în cea-alaltă o ramură de oliv, și la poalele ei se află alte două figuri mici cari reprezintă „cuge-tarea“ și „acțiunea“. Alte patru statue, așezate două de o parte, două de ceaaltă, reprezintă „agricultura, industria, știința și justiția“.

La intrarea în Bulevard, unde Bule-vardul se încrucișează cu Calea Victoriei, se ridică patru piloni înalți de 10 metri, în vîrf cu câte un vultur urieș, aurit. Pilonii sânt frumos lucrați (imitație de marmoră) și decorați cu steaguri și cu monograma Împă-ratului. În mijlocul acestor patru piloni stă suspendată o colosală coroană austriacă (înaltă de trei metri), lucrată cu mare gingașie, și ținută în aer de o funie groasă de fer, care e trecută prin podurile caselor din apropiere. Coroana e legată cu piloni prin patru ghir-lande de stejar, împodobite cu flori și pan-glice tricolore.

Stând sub coroana aceasta, și privind în jos pe Bulevard, până la palatul dela Cotro-ceni, unde va fi încortelat Maiestatea Sa Îm-păratul și Regele Francisc Iosif I., nu vezi alta, decât mii de steaguri și stegulețe fâl-fând în aer, și așteptând sosirea marelui oaspe. Stlpi înalți, decorați cu embleme di-ferite, cu monograme imperiale și cu drapele, sânt întind și aci de ambele laturi ale Bulevar-dui, până la podul Sf. Elefterie, unde s'a ridicat un alt arc triumfal, tot așa de frumos împodobit, ca și celelalte. De aci, până la intrarea în parcul dela Cotroceni, stlpii sânt legați unul de altul cu ghirlande de brad, sânt frumos decorați cu drapele și embleme, și șirurile lor le încheie un portal admirabil ridicat la intrarea în parc.

În mijlocul acestui portal se află o fân-tână în formă de scoică, ear' de asupra, marca țării și coroana regală.

Acestea sânt decorațiunile oficiale. Pe lângă acestea însă, toate casele pe unde va trece ilustrul oaspe sânt de nou văpsite, în-frumșetate cu verdeață, cu flori, cu stofe tri-colore române, și cu colorile dinastiei habs-burgice (negru-galbin) cu steaguri de diferite forme, dar și de diferite colori. Români din Ragat — special cei din capitală, —

La Porțile-de-fer.

Cel mai splendid și mai sârbătoresc moment al sârbărilor dela *Porțile-de-fer* a fost întâlnirea celor trei domnitori, la care chiar și foile maghiare recunosc, că rolul prin-cipal l'a jucat România. Regele Alexandru al Sârbiei a sosit ieri la orele 8 dimineața, ear' Regele Carol cu 15 minute mai târziu. Amândoi au fost primiți la gară de M. Sa Monarchul nostru, care a strîns mîna Regelui Alexandru, ear' pe Regele Carol l'a îmbră-șisat și sărutat de două ori.

Pe peron era arangiat un batalion al regimentului 83 de pedestri, cu musica mili-tară. La sosirea fiecărui rege s'au întonat imnurile țerilor lor.

Mai strălucită și mai importantă a fost însă — recunosc toți, — primirea Regelui României, care a sosit însoțit de o suită splendidă și numeroasă, în care se aflau prim-ministrul Sturdza, Budișteanu, ministrul de războiu, Stoicescu, ministrul lucrărilor publice, adjunctul general Vlădescu etc.

La intrarea sa în gară, Regele Carol a fost primit de cele mai entusiaste ovațiuni; s'au remarcat în deosebi aclamațiunile nesfâr-șite de „să trăiască“ ale Românilor din giur sositii în mare număr la gară.

Nr. 4524/1896.

[2137] 1—3

Concurs.

Pentru ocuparea postului al silvicultorului suprem devenit vacant în comitatul Sibiului, cercul Mercurii, se scrie prin acesta concurs cu următoarele emolumente:

1. Salar anual 900 fl.
2. Bani de cuartir 150 fl.
3. Paușal de călătorie 200 fl.
4. Paușal de cancelarie 15 fl.

La olaltă 1265 fl.

Cerere concursuale instruite în sensul §. 36 art. de lege XXXI. 1879 au de a se prezenta cu documentarea de cunoaștere a limbii maghiare oficiale, precum și a limbii germană și română, și cu vederea cunoașterii serviciului practic silvicol, până inclusiv 20 Octombrie a. e. la subscrisul, de oare-ce petițiunii mai târziu intrate nu se pot lua în considerare.

Silvicultorul suprem ales e pe lângă obligamentele prescrise de lege și instrucțiunea de serviciu încă deobligat la compunerea definitivă gratuită a planurilor de exploatare.

Mercuria, 25 Septembrie 1896.

Pretorul cercului suprem:
Mangestius.

Anunț.

Un tiner cu conduită bună și versat în agendele notariale, află la subscrisul numai decât aplicare.

Condițiuni favorabile se comunică numai concurenților.

Pianul inferior (Alsó-Pián) u. p. Szász-Sebes, în 27 Septembrie 1896.

Ioan Radu,
notar comunal.

[2155] 1—4

349 szám.
1896. vj.

[2153] 1—1

Árverési hirdetmény.

Aloir bírósági végrehajtó 1881. évi LX. t.-cz. 102. §-a értelmében ezennel közhírré teszi, hogy a topánfalvi kir. járásbíróság 1896. évi 3008. számú végzése következtében Dr. Chir-top Zosim topánfalvi ügyvéd által képviselt „Doina” hitelintézet részvénytársaság javára Balea Károlina és társai ellen 240 frt s jár erejéig 1896. évi július hó 13-án fogatosított kielégítési végrehajtás útján lefoglalt és 758 forintba becsült ökrök, tehén, ló, butorok és egyebekből álló ingóságok nyilvános árverésen eladotnak.

Mely árverésnek a topánfalvi kir. bíróság 3958/1896. sz. végzése folytán 240 frt tőkekövetelés, ennek 1896. évi június hó 6. napjától járó 6%, kamatai és eddig összesen 82 frt 63 kiban bíróság már megállapított költségek erejéig Bisztrán Balea Károlina és társai lakásán leendő eszközölésére 1896. évi október hó 13. napjának délelőtti 9 órája határidőül kitűztetik és ahhoz a venni szándékozók oly megjegyzéssel hivatnak meg, hogy az érintett ingóságok az 1881. évi LX. t.-cz. 107. és 108. §-a értelmében kézpénzfizetés mellett, a leg-többet ígérőnek becsáron alól is el fognak adatni.

Kelt Topánfalván 1896. évi szeptember hó 24. napján.

Molnár Sándor,
kir. bírósági végrehajtó.

La „Tipografia”, soc. pe acțiuni
în Sibiu se află de vânzare
„POESII”
DE
IOAN N. ROMAN.
Prețul 50 cruceri.

La firma Franz Werich, Prossnitz
(Moravia)

se primesc pe lângă proviziune înaltă

representanți destoinici

la vânzarea

de oleuri și esențe eterice.

[1964] 10—10

Concurs.

Devenind vacant postul de prim-comptabil la casa de economii „Iulia”, societate pe acțiuni în Alba-Iulia, pentru întregire se scrie concurs, cu termin până în 15 Octombrie st. n. a. e.

Dela concurenți se recere calificățiune de comptabilitate și praxă, ceea-ce au se le documenteze cu atestate.

Emolumentele împreunate cu acest post sânt:

Salar anual de 800 fl. plătit în rate lunare anticipative.

Tantiema statutară.

Comptabilul va fi denumit provisor pe un an, ear' la anul, corespunzând cerințelor postului, va fi denumit definitiv.*)

Alba-Iulia, 25 Septembrie 1896.

[2134] 2—3

Direcțiunea.

*) Petițiunile au să se trimită la adresa direcțiunii.

Tocmai a apărut și se află de vânzare la „Tipografia”, soc. pe acțiuni în Sibiu:

CESTIUNEA NAȚIONALITĂȚILOR

SI
MODURILE SOLUȚIUNII SALE

IN
UNGARIA

DE
AUREL C. POPOVICI.

Prețul 50 cr. v. a.

cu trimitere postală 55 cr. v. a.

Nr. 1062—1896.

[2136] 1—3

Publicațiune.

Din partea subscrisei primării comunale prin aceasta se aduce la cunoștință publică, precum în 6 Decembrie a. e. la 2 ore p. m. se va exaranda pe calea licitațiunii publice, dreptul de venat de pe întreg teritoriul comunei Sibiului pe un period de 6 ani.

Licitațiunea se va ține în cancelaria subscrisei primării.

Condițiunile se pot ceti în timpul orelor oficiale la subscrisa primarie.

Sibiul, în 6 Septembrie 1896.

Primăria comunală:

Aureliu Decei,
notar.

Nicolae Tăbu,
primar.

Două cărți folositoare

pentru țeranul român

au apărut tocmai și se află de vânzare în librăria „Tipografia”, societate pe acțiuni, Sibiu, strada Poplăcii 15:

INDREPTAR PRACTIC

IN

ECONOMIA RURALĂ

compus de

cel 12 preoți întemnițați în Cluj.

Prețul 1 fl. v. a.

COMASĂRILE

de

Elia Dopp.

Prețul 40 cr. v. a.

Pentru porto postal câte 5 cr. mai mult

O specialitate naturală neprețuită

este apa minerală alcalin-acidă bicarbonată

Isvorul „Matilda” de Bodok

care după experiențele făcute s'au dovedit ca o apă medicinală prea eficață și plăcută mai ales: la **conturbări de mistuire, maldie stomacului, a rinichilor, a beșicii udului și ale organelor respiratoare** etc.

[1739] 48—100

Borviz de primul rang

care prin limpezitatea sa rară și prin conținutul seu mare în acid carbonic natural — de un gust și efect prea plăcut și binefacător — va îndeplini chiar și pretențiunile cele mai delicate, ca cum nici o altă apă minerală.

Deposit în Sibiu, Sighișoara și Alba-Iulia:

la domnul I. B. Misselbacher sen., Cluj: Segesváry és társai, Déva: Balog Gyula, Orăștie: Németh János; în Brașov deposit propriu strada Caldărarilor nr. 68, și se poate comanda și de-adreptul dela administrațiunea subsemnată.

Cu toată stima

Administrațiunea isvorului „MATILDA”:

Josef György,

(comit. Háromszék). Bodok. (Transilvania).

Biblioteca lui George Barițiu.**Cele mai ieftine cărți românești!**

Librăria „Tipografia”, societate pe acțiuni din Sibiu ajunsă în posesiunea unei mari părți din biblioteca lăsată de neuitatul

GEORGE BARIȚIU

se află în plăcuta poziție de a oferi publicului românesc cărți prețioase cu cel mai redus preț.

„Istoria Transilvaniei”.

Marele op al regretatului nostru istoric:

„PĂRȚI ALESE DIN ISTORIA TRANSILVANIEI”,

pe 200 de ani din urmă (3 volume). Se poate procura cu **preț redus**. Anume:

Vol. I. broș. în loc de fl. 4.20 numai cu fl. 2.50, leg. fl. 3.30. Vol. II. broș. în loc de fl. 4. — numai cu fl. 2. —, leg. fl. 2.80. Vol. III. broș. în loc de fl. 2.80 numai cu fl. 2. —, leg. fl. 2.80. Opu întreg broș. în 3 vol. în loc de fl. 11. — numai cu fl. 6.50 — șese fl. și cincizeci cr. v. a., leg. fl. 8.60.

„Dicționarul unguresc-românesc”.

Broșurat în loc de fl. 2.50 costă acum numai fl. 1.50. Legat costă numai fl. 2.50.

Alte cărți rari și prețioase.

Prețuri reduse:

Dicționarul limbii române, după însărcinarea dată de societatea academică română, elaborat ca proiect de A. T. Laurian și I. C. Massimu. Colaboratori Iosif Hodoș și George Barițiu. — București 1876, opul complet numai 4 fl.

Glossariu, care cuprinde vorbele din limba română străine prin originea sau forma lor, precum și cele de origine înduioasă. Elaborat de A. T. Laurian și I. C. Massimu. București 1871, 584 pagini numai 50 cr.

Othello, novelă de Wilh. Hauf, traducere. 81 pagini numai 10 cr.

Responsabilitatea ministerială. Discursul de reîntrare al procurorului general și răspunsul prim-președintelui înaltei curți de cassatiune și de justiție la 16 August 1866 cu un apendice. București 1866, 57 pagini numai 10 cr.

Criticele „istorice” ale lui Iosif Sterca de Kerpenyes scărmanate — informațiune tipărită ca manuscris de George Barițiu. Sibiu 1892. 22 pagini 5 cr.

Două drame familiare, lectură pentru tinerimea de sexul femeiesc. Sibiu 1891. 44 pag. numai 20 cr.

Aotele conferenței electorale a reprezentanților alegătorilor români din Ungaria și Transilvania, ținută în Sibiu la 1, 2 și 3 Iunie 1884. — Sibiu, 1884 84 pag. numai 20 cr.

Tesaur de Monumente istorice, atât din vechiu tipărite cât și manuscrise, cea mai mare parte străine, adunate, publicate cu prefațe și note ilustrate de A. Papin Ilarianu. (Tomul II. și III.) București 1864 à 1 fl. 50 cr.

Două raporturi de-ale acelor prefecți de legiuni românești, cari în anul 1848/9 au susținut luptele cu insurgenții unguri până la reîntrarea trupelor imperiale în Transilvania. — Sibiu 1884. 80 pagini numai 15 cr.

Opurile lui Caiu Corneliu Tacit, traduse de Gavril I. Munteanu, director și profesor, date în tipar sub auspiciile societății academice după încetarea din viață a traducătorului (Biografia traducătorului anexată). Sibiu 1871 1 fl.

Darea de seamă asupra procesului politio de presă al dlui George Barițiu, redact. „Observatoriului”, în cestiunea colectelor pentru soldații români răniți. (Pertractarea finală din 30 Aprilie n. 1879). În loc de 25 cr. acum numai 10 cr.